

DILLUNS

Calma!

Pere Cornellas

Sis de febrer. En menys d'una setmana, ens han eliminat de la Copa i, després de 14 victòries consecutives, hem perdut el segon partit en aquesta Lliga. Hi ha motiu d'alarma? Ens hem de començar a inquietar?

Potser cal intentar descriure la situació de la manera més objectiva possible, tot i saber que l'objectivitat és un terme que no s'adiu gens ni mica amb el món del futbol. Provem-ho, però. A dia d'avui, el Barça, que només ha perdut tres partits en cinc mesos -el de la Supercopa amb el Betis, a començaments de temporada, i aquests dos darrers amb el Zaragoza i l'Atlético de Madrid-, és líder destacat a la Lliga, amb 9 punts d'avantatge sobre el València i 10 sobre el Madrid, i està classificat per als vuitens de la Champions, després d'haver quedat primer del seu grup. Per tant, l'estat de la qüestió sembla més aviat satisfactori.

Ara bé. És d'una evidència palmària que l'equip no juga, des de fa ja força setmanes, amb la fluïdesa i amb la precisió que va exhibir durant el segon tram de la primera volta (recordem que, al principi, li va costar bastants partits assolir el nivell que tots li suposàvem). Guanyàvem, i a vegades amb molt de mèrit, però patíem més del compte. En principi, això no hauria de resultar especialment sorprenent, perquè un equip no pot mantenir sempre un nivell tan alt, però a mi em sembla que són massa partits sense jugar bé, i no crec que sigui cap casualitat que la davallada en el joc hagi coincidit amb la lesió de Xavi. No és només l'home de les tirallínies perfectes i de les passades precises, és també -i sobretot- el migcampista capaç de canviar el ritme d'un partit, de congelar-lo si cal. És un jugador que, tal i com ara es diu, *llegeix* a la perfecció tot el que passa sobre la gespa. I no podem comptar-hi, possiblement, fins a final de temporada.

El Barça té una molt bona plantilla, però no dos equips absolutament intercanviables. De manera que, quan els problemes s'acumulen, la realitat passa factura. Hem estat una colla de partits sense Eto'o, ens van sancionar Deco, ara ens han sancionat Ronaldinho, a vegades no ha pogut jugar Márquez... Recordem que, l'any passat, vam tenir quatre lesionats gravíssims, però que cap d'ells era titular indiscutible. Rijkaard va guanyar la Lliga amb només tretze homes, és veritat, però eren tots els bàsics. Dit d'una altra manera: a primer cop de vista, aquest any les lesions no ens han castigat tant, però, per una cosa o per una altra, les absències són més significatives.

No és, per tant, un problema d'arbitratges, encara que sigui veritat que Rodríguez Santiago va certificar, el dia del Zaragoza a l'Estadi, una actuació calamitosa. Però ell no hi era quan el mateix Zaragoza ens va fer quatre gols a La Romareda o quan l'Atlético ens en va fer tres al Camp Nou. Mirem-nos la cosa d'una altra manera: no tenim Xavi, però hem recuperat Eto'o i podem tornar a comptar, junts, amb Deco i Ronaldinho. I tenim encara tres o quatre mesos per davant.

Rijkaard va donar una admirable prova de maduresa al final del partit del Zaragoza a l'Estadi. L'any passat, van ser els nostres jugadors quan, després de posar-se el Madrid a tres punts cada dissabte -una setmana darrera l'altra-, guanyaven el seu partit i els tornaven a deixar a sis cada diumenge. Ara hem de tornar

a ser madurs i assumir, fins i tot, que es pot perdre a València -quan aquest article es publiqui el partit ja serà història- i que, tot i així, si es fa bé la feina, el títol serà nostre.

Tinguem calma. Això de l'Atlético és una mena de malastrugança, però no ha de resultar res més que un petit entrebanc al camí. El final dels nostres nois la temporada passada m'obliga, per una simple qüestió de justícia, a ser optimista.

ALTA SASTRERIA
DE LUXE

Plaça Sant Roc, 5
Tel. 93 725 59 29 - Sabadell